

Eisini tey, sum eru ringast fyri, mugu kenna seg trygg

— segði Jákup Lindenskov um eina komandi dagpeningaskipan á landstinginum hjá kommunufelagnum. Hann segði, at skulu vit nøkur lunda tryggja okkum eina sosiala verju, má tað vera av størsta týðningi, at eisini tey, sum altíð eru ringast fyri, eisini kenna seg trygg, tá óhapp hendir

spurningurin er, hvussu dagpeningaskipanin skal fígga, segði Jákup Lindenskov, sum upplýsti, at skipanin helst fer at kosta einar 15 milliónir árliga. Hann segði, at tað er neyðugt við eini slíkari lóggávu, og at samráðingar um hetta átrokandi mál hava verið við ríkis-mynduleikarnar.

Ongin arbeiðsloysistrygd

Umframt at eingin dagpeningaskipan finnst, finnst heldur eingin serlógávu um arbeiðsloysistrygd. Men eisini hesin lóggávuspurningurin er í lóguni undir viðgerð í landstýrinum, upplýsti landsstýrismaðurin í almannamálum.

— Min metan er, at núgaldandi lóg, har vit einans hava skyldu at veita hjálp, tá talan er um neyðhjálpi í »trangs-tílfælde«, setur eitt alt ov trøngt mark — eitt mark, sum vit í dag ikki kunna vera nøgd við.

Endurgjald eftir metingum

Jákup Lindenskov greiddi frá, at tað kortini stóðugt í lóggávuviðgerð gjørdar metingar um endurgjald. Tá talan er um

vanlukku ella vinnusjúkur, verður endurgjald veitt fyri lønarmiss upp í eitt vist krónutal fyri hvønn dagin, so leingi sum arbeiðsforis-, endurgjalds- ella avlæmisþurvingurin ikki er avgreiddur. Her er talan um trygging, tvungna trygging.

— Men soleiðis er ikki, tá arbeiðsfori stavar frá sjúku, arbeiðsloysi ella aðarari lógligari orsök. Tá sita nárir av okkara medborgarum við skerdan lut. Hetta eru sum oftast tey, sum altíð sita ringast fyri, liggja á samfelagssins útjødara, tá talan er um fíggar-ligan forimun, segði Jákup Lindenskov.

Um tey fastlönur í almennum sum privatum størvum segði Jákup Lindenskov, at tey eftir føroyskum viðurskiptum fáa rættiliga stóra trygd, sum ikki er til staðar hjá teimum, ið ikki eru í fastum starvi, tá tey vegna óhapp ikki kunna røkja starv sítt.

Trygdarskipan má vera mark

— Skulu vit nøkurlunda tryggja okkum eina sosiala verju, má tað vera av størsta týðningi, at eisini tey, sum altíð eru ringast fyri, eisini kenna seg trygg, tá óhappi hendir. Tað eru hesi verjuleysu heim, sum hava teir størstu trupuleikarnar. At geva teimum eina trygdarskipan, má vera tað mark, vit seta okkum, segði Jákup Lindenskov m.a. um eina komandi dagpeningaskipan á landstinginum hjá kommunufelagnum.

Framhald frá síðu 4

norðurlendskum viðføri — so vorðið sum demokratiskan hugslunarhátt, mannfrælsi sosialar solidaritet — illa samþakkaði við autoriteru og bureaukratisku samfelagsskipanina fyri sunnan.

Men eisini hetta kundi brúkast í agitatiónini. Tað eydnaðist at billa tí verjuleysa danska fólkinum inn, at alt hetta, sum var sunt og gott í norðurlendskum politiskum livi og mentan, fór at ávirka autoriteru og og þrósarakendu samfelagsviðurskiptini fyri sunnan. EF-londini fóru at gerast spegilmyndir av teimum dæmliku og hóvligu skandinavisku vælferðarstatunum.

Men, so segði hann maður, — geitir vinna ikki á úlvum — tíverri!

Alt, sum higartil er farið fram í Danmark, bendir á, at gongdin verður hin øvuga av tí, sum lokkufuglarnir fyrigykladu donsku veljarafjöldini.

Illgresisfræði fýkur dagliga inn um mark og nørst sum hundaland í politiska og økonomiska livinum í Danmark.

Vit gera helst beint í at meta EF sum ein hin størsta vandan fyri vestureuropeiska samfelagið í dag. Hetta kemur heilt einfalt av tí, at EF-skipanin øll, sum hon er, gongur út uppá, at lata stórkapitalin og tey multinationalu virkini fáa tamarhald á stjórnarvaldinum.

Hvørt skúlabarn veit, at hetta fýrr ella seinni førir til fascismu — til sigur fyri kapitalin og tap fyri fjöldina av fólkinum.

Her er hóskandi at minna á, at størstu EF-londini altíð styðja fasistisku diktaturini í Suður-afrika, Chile og aðrastaðni í heiminum.

Ef hefur sett sær fyri, at Føroyar skulu innlimast og Norðsjógvurin skal vera lokkudorgin, sum skal draga okkum burtur frá tí klóku støðu, vit tóku í fyrstu syftu. Henda lokking og tann beinleiðis höttan, sum liggur í øllum hesum kann bert metast við gangstaraframferð og sigur meira um muruna í EF enn nógv annað.

Vit mugu tí siga nei til løtvinningin í EF, sjálvt um hetta fellur mongum tungt. Vit mugu siga nei, sjálvt um tað kemur at

kosta nakað í krónum og oyrum eina tíð fræmftir. Vit mugu øll vera viðtil at gjalda henda kostnað — í hvussu so er vit, sum ikki beinleiðis liva av sjónum.

Vit mugu harnæst skipa samfelag okkara soleiðis, at teir, sum liva beinleiðis av sjónum, verða teir, sum missa minst. Henda støða man fara at vera tann, sum gevur mest í seinnu atlogu — politiskt, búskaparlaga og mentunarliga.

Tak Noreg! Tak teir spádómar hetta land fekk niður yvir seg, tá tað valdi tann góða lutin. Hvát land í Europa er í dag betri fyri búskaparlaga og politiskt.

Nú skulu vit ikki rokna við búskaparlitari framgongd sum nakað givið av at standa uttan fyri EF, men hetta verður bert nevnt fyri at minna á, hvussu ósaklig agitatiónin var, og fyri at visa, hvat vit kunnu vænta okkum av propaganda og heilavátta.

Tað eru sostatt grund til at allar góðar kreftir sum duga at siggja, at nú dregur saman, eru á varðhaldi.

Dimmalætting er longu farin at mutla um EF-fyrirminur. Hetta er tað víska tekin. Tað er heldur einki lógið í tí. At umboða afturhaldið burtur og heima er jú hennara uppgáva. Hon er tað lýdna amboðið hjá kapitalvaldinum, men hennara antisosialisma og hatur til frælsi og demokrati eru tibetur av einum so vælsignað og primitivum slagi, at henni ikki enn hevur eydnast at tola fleirtalið av føroyingum. Latið tað heldur ikki eydnast hesaferð.

Men, tað, sum ein hóast alt kann gerast illa við av, er, at einstakir tingmenn av landsins størsta flokki tykjast at hava hug at linka í kongunum. Vónandi menna teir seg upp aftur og fara á tal við sínar veljarar og greiða teimum frá, at nú noyðast vit at taka eina støðu, sum kemur at kosta pengar. Aftur fyri varðveita vit tað, sum er okkum dýrast. Eingin ivi kann vera um, at veljararnir fara at skilja hetta.

Óg flokkurin sum heild er sjálvandi framvegis móti limaskapi í EF — tibetur!

Jóannes Dalsgaard

ENDURSKIN VERJIR BÆÐI TEY, SUM GANGA, OG TEY SUM KOYRA

Ráðið fyri Ferðslutrygd heitir á øll, sum ferðast til fòts ella á tveimum hjólum á vegnum teir myrku tímarnar í samdøgri, at nýta endurskin

Á hvørjum ári verða nógv fólk lamlestað og drípin tá myrku tíðina í ferðsluni. Vandamálið er einfalt tað, at eygu okkara ikki klára treytirnar eins væl og í dags lýsi.

Endurskin gevur okkum 100 m meira í ferðsluni.

Meðan ein bilførari ikki sær ein fótgangara uttan refleks á einum myrkum veg, fýrr enn hann er 25 m frá bilinum, so sæst ein fótgangari við endurskin, longu tá hann er 125 m burtur. Hetta er ein munur, sum kann týða liv ella deyð fyri fótgangarin og soleiðis sæð eis-

ini fyri bilførarin, sum noyðist at gera bráðligar og ógvissligr atgerðir fyri ikki at koyra ein fótgangara yvir, sum óvæntað trínur fram úr myrkrinum.

Hagtøl vísa, at fótgangarin er tann, sum er mest útsettur av øllum í ferðsluni. Kortini er hann ella hon tann einasti eftir lóginu, sum kann ferðast úti í myrkri uttan ljós ella reflektorar.

Tað er soleiðis við slíkum sum við hagtølum yvir óhapp. Ein varnast ikki álvarsemi, fýrr enn ein sjálvur hevur lagt kropp til hagtöluni.

Eitt endurskinskelti, sum bert

kostar einar 3 krónur, ger fótgangarin sjónligan.

Øll foreldur eiga at ofra hetta uppá barn sitt og bera ábyrgdina av, at barnið ber endurskinskeltið, tá tað gongur úti í myrkri. Tað er oftast børnini og tey eldru, sum tað gongur út yvir. Ráðini fyri tey eldru mugu tí verða altíð at bera endurskin, tá tey ferðast úti í myrkri.

Endurskinskeltið kann setast fast í fòðrið á hogra lúmma. Tá tað hongur uttaná, kann tað siggast bæði framman- og aftanifr, tá ljósstrálurnar frá bilinum lýsa á tað. Um dagin kann ein hava tað í lúmmunum.

Eisini tey, sum súkla ella koyra á prutli, eiga at bera endurskin. Alt ov nógv av okkum vága bæði liv og limir við ikki at bera endurskin í myrkri.

Ráðið fyri Ferðslutrygd